

TRAPSAVEC

SBORNÍK TRAPSKÉ LITERÁRNÍ SOUTĚŽE

96. ROČNÍK

REWARD 2020

TRAPSKÝ
REWARD 2020

500 BB

Objekt mohylovitého charakteru, s kamenným jádrem a věncem, poznamenal si muž na okraj zběžného nákresu, vedle kroužku s číslicí dvě. Desky s dokumentací odložil a vrátil se do podřepu. Pohledem znovu analyzoval výsledek provedeného odkryvu.

Ten projekt mu vrtal hlavou. Naleziště, nahodile roztroušená napříč územím Ridensbestiaterry, nejvíc však koncentrovaná právě tady, uprostřed jediného vnitrozemského pohoří. Mělo to nějaký speciální význam? Snad. To ale nebylo to, co ho mu vrtalo hlavou.

Ta naleziště se skoro v ničem nepodobala tomu, co z daného období – někdy 500 BB (*Before Blackout – Před výpadkem*), znali.

Žádné stopy elektrotechnických přístrojů, plastických hmot, ani méně nápadné, ale přesto identifikovatelné otisky digitálního smogu.

Namísto toho vždy jedna či dvě kamenné mohyly, jejichž význam zůstával záhadou. Průzkumy odhalily přítomnost velkého množství dřevného popela, ale žádné kosterní pozůstatky. O žárové pohřby specifické skupiny obyvatel se tedy zřejmě nejednalo – přestože pro zkoumanou civilizaci bylo jejich praktikování víc než typické. Tahle skupina se ale měřítkům typičnosti vymykala.

Mimoděk se zapřel loktem o stehno, aby si dlaní podložil bradu, když se za jeho zády ozval hlas. To ho vytrhlo ze zamyšlení, napřímil se a vykročil jeho směrem. Tedy, pokusil se o to.

Jeho noha se propadla pod úroveň terénu a uvízla v sevření měkké zeminy a změti kořenů.

Pokusil se vyprostit, ale sevření kladlo odpor. To, co ho drželo, nebyla totiž jen hlína a kořeny. Svíralo ho něco pevnějšího, něco mnohem méně poddajného. Něco, co vydávalo nenápadný, sotva postřehnutelný kovový cinkot.

Došlo mu, co to znamená.

Prudce se shýbl a se zápalem i profesionální šetrností začal nohu vyprošťovat ven.

„Všechno v pořádku?“ ujišťoval se hlas, který ho před okamžikem oslovoval.

Zaujate odstraňoval nános zeminy.

Objevil předmět.

Jedna z jeho částí vypadala jako kus pevného, čistě zohýbaného drátu ve tvaru číslice 8, a vyčnívala vzhůru – tenhle tvar už znal. Nalezli takový fragment před čtvrt rokem v blízkosti jiné zkoumané mohyly. To ale nebylo vše. Předmět pod jeho rukama měl i druhou, robustnější část miskovitého charakteru, která na

tu první naléhala v úhlu asi 30°. Byly navzájem spojeny jednoduchým pantem, což byl mechanismus, který způsobil nůžkovité sevření jeho nohy ve spárech dávného artefaktu.

Natáhl se pro desky, aby zachytil nálezovou situaci.

Pak předmět opatrně vyzdvihli ze země. Nebyly na něm známky výrazné koroze, matný, místy lehce zčernalý povrch čítal jen drobné promáčkliny, škrábance a nepravidelné zubovité rýhy po vrchním obvodu misky, svědčící patrně o četných úderech. Domnívali se, že se jedná o aluminium, lehký kov bělavě šedé barvy. V období kolem roku 2 000 BB se v masové produkci téměř přestává vyskytovat.

Pokud ale nález náležel k mohyle, musel být zřetelně mladší.

Valná část členů výzkumné skupiny předpokládala, že konečně objevili první pohřební schránku, ze zatím nejasného důvodu uloženou mimo ústřední kamenný věnec. Napovídaly tomu stopy sazí na vnější straně nádoby. Její nálezová situace, druhotně způsobená vnějším vlivem, však spolu s faktem, že předmět byl objeven prázdný, nedovolovala vyvodit zřetelnější závěry.

O několik dní později byl učiněn další objev, v základech primitivní, zřejmě plně dřevěné stavby v blízkosti mohyly. Tvarem i materiálem odpovídal prvnímu, lišil se jen velikostí a rozdílným tvarem subtilnější z částí. Nenesl stopy sazí a bylo zřejmé, že do sebe obě nádoby nápadně zapadají.

Umístění uvnitř obytného objektu vyvracelo domněnky o roli v pohřebním rituálu.

Kultura aluminiových misek, připsal muž na okraj dokumentace v poslední den výzkumu, zaklapl desky, a s úsměvem se zadíval na siluetu táhlých kopců ve tvaru tkalcovského hřebene.